

[Aksel Larsen.]

etablere et sådant bombestop; derfor er jeg yderst tilfreds med de udtalelser, der er fremkommet fra regeringen herom.

Justitsministeren har meget rigtigt sagt, at for at der kan foretages telefonaflytninger, kræves der retskendelse. Det ved jeg, jeg kender alt herom. Også at de myndigheder, altså politiet, der forlanger telefonaflytninger, skal fortælle, at de har skellig mistanke om, at der foregår et eller andet skadeligt. Vel, det siger jo ikke, at vi derfor kan betragte os som helgarderet, for sådanne retskendelser afsiges i hemmelige og hemmeligholdte retsmøder; de mennesker, det går ud over, har ingen mulighed for at anfægte retskendelserne. Man kan ikke klage nogetsteds; hvis man forsøgte at anlægge sag, ville man formodentlig få en bøde for urimelig trætte, da man ikke er i stand til at bevise, at der foreligger nogen retskendelse. Det er dér, usikkerheden er, og jeg tror, man skulle overveje, om man ikke skulle forsøge at skaffe lidt retssikkerhed på det område. Jeg tager naturligvis med tilfredshed imod ministerens kategoriske erklæring om, at aflytning af politiske partiers telefoner ikke finder sted, men jeg vil samtidig tillade mig at spørge justitsministeren, om han er helt sikker på, at han nøje ved, hvad efterretningstjenesten foretager sig, inkulsive om han er helt sikker på, at hans egen telefon ikke aflyttes. Det er nu engang sådan med efterretningstjenester, at de etablerer sig som en stat i staten. Jeg tvivler altså ikke på justitsministerens gode mening og gode vilje, men om det så virkelig har nogen betydning for realiteterne, det er jeg ikke så sikker på.

Jeg takker for løftet om, at man overvejer spørgsmålet om en hyrevognsordning, men jeg synes, den har været overvejet tilstrækkelig længe. Jeg anbefaler, at man virkelig fremskynder disse overvejelser, og jeg gør igen opmærksom på, at en hyrevognsordning — og vi må have en sådan for at få saneret hyrevognserhvervet, men formodentlig også af andre grunde — vil kunne gennemføres i tinget med den sammensætning, det nu har, også om der ikke skulle komme noget samarbejde fra borgerlig side, så jeg henstiller, at man fremskynder arbejdet.

Ja, så er der tilbage nødvendigheden af

at sige et par ord om samarbejdsforholdene her i tinget. Jeg må først sige, at myten om det røde kabinet burde være slået ihjel også af den grund, at den myte opererer med et rødt kabinet, som ikke eksisterer. Et kabinet er en regering, som naturligvis skal behandle og give grønt lys for eller stoppe alle lovforslag, der måtte komme fra de forskellige ministre; et sådant rødt kabinet eksisterer ikke, der eksisterer et samarbejdsudvalg. Som jeg sagde i går: de 16 lovforslag, vi har fået, har ikke været til behandling i kontaktudvalget, og når hr. Niels Westerby kan oplyse, at det var genfremstillinger alle sammen, så kan jeg oplyse ham om, at der var 4 genfremstillinger, og der var 12 nyfremstillinger, men heller ikke nyfremstillingerne har været til behandling i kontaktudvalget. Det er ikke sådan, at vi dér behandler alle mulige lovforslag, det ville vi for øvrigt slet ikke kunne overkomme med de få kontaktudvalgsmøder, der har været, og det behøves heller ikke. Det, kontaktudvalget er oprettet for, det er at sikre den fornødne politiske kontakt på højt plan imellem de to partier, herunder også til forberedelse af lovgivningsarbejdet, hvorved vi forstår det særlig vigtige lovgivningsarbejde, hvor det vel at mærke er sådan, at vi skal ikke godkende — og i kontaktudvalget skal man ikke godkende — hver eneste paragraf, hver eneste sætning eller hvert eneste punktum, men man taler om tingene. Og hvis vi ikke bliver enige, så er hvert parti frit stillet, og sådan har jeg da forstået at det er imellem alle samarbejdende partier. Her står jeg med det netop i dag udkomne nummer af Finanstidende, og naturligvis binder det ikke venstre, de konservative og de radikale, men der står alligevel følgende, som man skal lægge mærke til:

„Fra mødet mellem venstre og de konservative er det tilkendegivet, at man vil arbejde henimod, at V, K og R optræder i fællesskab i alle sager, hvor de tre partier er enige.“

Ja, og vi stræber henimod, at socialdemokratiet og SF optræder i fællesskab i alle sager, hvor de er enige. Der kan vel ikke være noget som helst galt i det fra nogen side. Men så er spørgsmålet, om regeringen kan samarbejde med andre, og her kommer dette dokument eller disse 6